

Snäckan

Eva Högberg är en Uppsalabaserad konstnär, som ställt ut sedan 1995.

Hon har en studerat vid Folkuniversitetets konstskola (ett år), Västerås konstskola (ett år), Pernby konstskola i Stockholm (två år) och har en filmutbildning för TV och interaktiva medier (två år). Hon har arbetat i flera decennier på heltid (30x45 min/vecka) i ABF cirklar i konst, film och sång på Club Lindormen tillsammans med människor som har det tufft.

Eva arbetar med olika tekniker och uttryck främst skulptur, installation, video och performance. *"Snäckan, en installation"* i Konsthallens första rum har tidigare i år visats i ett tempel i Japan.

Den stora snäckan är placerad på tyg i blått (havet) och har sällskap av mindre snäckor i målad porslinslera. En moder och hennes barn?

En poetisk text beskriver installationen så här: *Om du lägger örat mot snäckan kan du höra vågorna begrava sin sorg i havet.*

Det finns många sätt att tolka min installation. Vågornas sorg kan symbolisera oron i vår tid eller något mycket nära och personligt. Snäckan kan, om man vill, tolkas som en symbol för kvinnan. Det är betraktaren som sätter gränser.





Snäckan är ett symbolrikt ting och har i konsten bland annat använts av Botticelli i hans berömda målning *"Venus födelse"* (1400-tal). Författaren har skrivit om snäckan. Karin Boye bland annat: *Så drivs vi, vilsna själar... in mot ett okänt hemmets hav, som sorlar djupt i snäckans skal.* I snäckans inre tycks finnas ett budskap, hemlighetsfullt och vist.

I det mellersta rummet finns installationen Havet som även den beledsagas av ett poem. I centrum står ett "akvarium" med rött vatten (blod), där en barkbåt rör sig. Det handlar om en människas liv och relationer.

I det tredje rummet hänger *"Universums ros"*, som är namnet på installationen. Mot rosen styr flygplan. Eller? Är det flygplan? Liknar det inte raketer? Eller kanske spermier? Och är inte rosen kvinnans genitalier? Så vad handlar det om? Det eviga kretsloppet? Fortplantning och överlevnad? Även till denna installation finns ett poem som inleds med orden *"Min morfar var ett flygplan"*. Han finns i bakgrunden i en inspelning, där han brummar fram motorljud så som Eva som barn minns att han gjorde.



Det finns många frågor att ställa och fundera över i Evas installationer som i regel är gjorda av tidningspapper, ett ofta använt, men inte beständigt material.

Eva Högberg fick Uppsala kommuns kulturstipendium 2007 med motiveringen: *"Att konstnärligt förena satir med värme är svårt. Att åskådliggöra livets under och samtidigt belysa dess sårbarhet med sentiment utan sentimentalitet är kanske ännu svårare. Eva Högberg klarar båda delarna och därför är hennes konstnärskap egenartat"*.

Gunilla Edström



Medlem i KRO, Uppsala Konstnärsklubb, RackarArt.